

6,

A zápor haladtával az esernyők összehúzták a reggelt. A Városháza térre vezető lépcsősoron lépkedtem, a nyüzsgés libasorba rendezett minket, jobb-

92 Juhász Tibor

VÁROSOM

oldalt a felfelé haladók, baloldalt akik már lelapírozták dolgaikat. Egy férfi tarkóját néztem, szövetkabátja vállain elszórt korpapontok, miközben az én tarkómat egy szőke nő nézte, szövetkabátom vállain elszórt korpapontok.

A lépcső korlátja felérve elkanyarodott, kilátás nyílt a város egy részletére. A látványnak háttal a korlátnak támaszkodtam, és úgy tettem, mintha várnék valakire. Elképzelttem magam mögött az ezerszer látott négysávos utat, az elágazásnál járdaszigettel kettéválasztott futását, sorban a templomot, a Fő úti emeletes házakat, a páratlan oldalon pedig a mobil, és internetszolgáltatók, butikok egymásutánját. Aztán egy pontból a hátamat néztem, és próbáltam magam felé fordulni.

Nem ment. A téren loholó férfiakhöz voltak hasonlóak a vonásaim, hajuk nyírása az enyémmel volt azonos, ugyanúgy cigarettáztak és egyszer biztos, hogy kapta már el őket hirtelen rosszullet, mert, akár egy igazolványt, elnyelte őket a város.

7,

A város szélén, amin túl már csak elhagyott épületek omladoztak, azt kérdezted, boldog vagyok-e. Az összefirkált házfalakra néztem, hátha ki tudok bogozni valamit, ami megszépítené egy iparváros peremvidékének vedlő oldalait, de csak helyesírási hibákat láttam és olyan szavakat, amiket nem mondhattam neked. Azt feleltem, hogy képes vagyok arra, amit úgy neveznek, szeretet, s ha ez egyfajta tehetség, akkor az vagyok. Semmi okom sincs az ellenkezőjét feltételezni, hiszen tudom, rajtam múlik.

Közben olvadni kezdett az ég, vörös és sárga árnyalatok folytak a távol mögé, hátunk mögött a befeketült utcák ékszereikbe öltöztek. Erre nem voltak lámpák, ezért visszafordultunk, láthatóak, de már bogozhatatlanok lettek a házfalak, az innen távozott élet zúgásában kivehetővé váltak a buszok, motorok, autók hangrendjei és anélkül nyúltam kezed felé, hogy kételkedtem volna benned.

8,

Nem beszélgettünk. Elhaladtunk a város legmagasabb, tizennyolc emeletes, haláltoronyként emlegetett épülete előtt, melyből évente kiugrott egy nyugdíjas és egy diák. Az alatta nyílt mozi évek óta ugyanazokat a kasszasikereket játszotta. Azt hiszem, most is a pénztárcámban lapul egy 2011-es, még műsoron lévő film jegye. Cébéák, lottózók cserélődő vásárlói. Bicikli utak híján a pirosnál veszteglő biciklisek. És végül a múlt héten híressé vált bérház, ahol eldugították a lefolyót a kiskorú lányok, akik életükkel nem tudván mit kezdeni, kihányták a beléjük tömött esemény utáni tablettákat. Valamikor szerettük ezeket a formákat. Szerettük a szögeket, homlokzatokat, kiugrókat és sokkal nagyobb jelentőséget tulajdonítottunk a száz ablakkal körülvett játszótereknek, mint amennyivel valójában bírnak.

9,

Füledt augusztusi koraeste volt, egy barátunk lakásán. Homályba húzódtak a sínek. A töltésen néhány munkából jövő rövidítette útját. Keretbe foglalták őket az oszlopok és távvezetékek, olcsó keretdíszítésként garzonok emeletei nőttek két oldalon. A nyitott ablakban könyököltem, míg ti Fitzgerald szép és átkozott szereplőiről beszélgettetek. Felhallatszott az utcagyerekek káromkodása, egy idős hölgy kutyája ugatta őket, miközben egy szórakozóhely ritmustalansága botladozott az épületek között. Ahogy elnéztem, hallgattam mindezt, a kilences vonat füttye megijesztett, és már nem tűnt olyan elfogadhatónak semmi, idegesítő lett a sörös dobozokat rugdosó zene, eggyé vált az ugatás a szavakkal, féltem, ha megfordulnék ti sem illeszkednétek, nem passzolna arcotokhoz hangotok és annak látszanátok, amik valójában vagytok, egy férfinek és egy nőnek.